

Egyszer csak felbúgtak a raták. Jöttek tizesével, huszasával. Menekülésre még csak gondolni sem lehetett. Az egész század biztos halálnak nézett elébe. Különös gondolatuk támadt erre: ha épségben hazakerülnek, elmennek Kaszap István sírjához. A csoda megtörtént. A bombák úgy hullottak, mint a jégeső, de egyikük sem robbant fel. A század mind egy szálig megmenekült. A sokat szenvedett, kemény katonák megéreztek, hogy a legnagyobb fegyvernél is van nagyobb erő: az isteni Gondviselés.

Franciaországban a lyoni Katolikus Egyetem az egyik missziósnővér előadásában érdekes adatokat közöl világszerte a bélpoklosság elterjedéséről. Eszerint Európában mintegy 5000 leprás beteg van, akik közül néhány száz Oroszországban, mintegy 2000 a balti államokban, majdnem ugyanennyi a Balkánon, 600 Portugáliában, 300 Olaszországban és 250 Franciaországban található. Indiában 100.000 a számuk. Japánban 16.000, Burmában, Sziámban, Malakkában és Indo-Kínában meghaladják az 50.000-et. Legnagyobb a számuk Kínában, ahol mintegy 1½ millió található. A Fülöp-szigeteken 10.000, Holland-Indiában pedig 60.000 áll kezelés alatt. Tuniszban, Algírban és Marokkóban aránylag nincsen sok bélpoklos. Mindössze néhány százan vannak. Annál több akad a francia gyarmatokon, ahol 170.000-et tartanak nyilván. Az egész Ausztráliában még 300-an sincsenek, ellenben Oceánia szigetvilágában majdnem minden helyet fertőzöttnek lehet mondani a bélpoklosság által. Hawai szigetén 1000, Új Caledoniában 1500, a kicsiny Húsvét-szigeten pedig 456 lakos között 24 bélpoklos él.

A svájci katolikus Schildwache bátor hangon szóvateszi, hogy a «Der Protestant» c. lap bántó módon támadja a szentmisét, a «Freydenker» pedig egyenesen kétségbevonja Isten létezését és elszörnyítő Isten-káromlásokat közöl. A vallási békének egyébként jelentkező öreit keresi és ámulva kérdezi, hogy hol van a cenzura? «Ezt talán szabad kérdezni? vagy talán ez is 300 frankba kerül?» — fejezi be rövid, de annál bátrabb cikkét a svájci lap.

A protestáns Leibniz, a XVII. sz. nagy német bölcselője a szentgyónásról kijelenti, hogy nincs szebb és értékesebb mozzanata az egész katolikus vallásnak, mint a szentségi bűnbevallás. A komoly és az okos gyóntatóatya a lelkek üdvösségéhez a legalkalmasabb eszköz Leibniz szerint.

Norvégiában ebben az évben ünneplik 100 éves évfordulóját annak, hogy szabadon, minden akadály nélkül szentmisét lehet mondani. Előzőleg 300 évig törvény tiltotta, hogy katolikus pap Norvégiában letelepedjék és működjék. A jó Isten kegyelme folytán ma már 49 helyen ég az örök lámpa és a 3 millió lakosból 3000 katolikus. Ezek főként az értelmiségi körből kerülnek ki.

Tokióból jelentik, hogy az országban 41

Vigh Gyula: Reggeli lubickolás.

misszionáriust küldtek ki ipartelepekre és bányavidékekre, hogy a munkásság hiterjesztésével és vallásos képzésével foglalkozzanak. A «Nippon Catholic Shimibun» kiemeli, hogy ezeknek a misszionáriusoknak a küldetése a nevelésügyi minisztérium határozatának megfelelően történt.

Az orosz kommunistáknak az az intézkedése, hogy a vallásellenes köröket feloszlatták, csak porhintés akart lenni a vallásos emberek szemébe. Valójában — mint megbízható értesülések jelzik — tovább folyik a vallás elnyomása és a papok üldözése. A templomokat bezárják, a papokat pedig kényszermunkára internálják ha csak a legkisebb gyanu is felmerül, hogy a kommunista uralommal nem ért teljesen egyet. Ezzel szemben a felszabadult orosz területeken a lakosság nem győz elég imakönyvet és szentolvasót kérni.

A svájci Schildwache előadása szerint az egyik városban erős propaganda folyik az istentelenség érdekében. Ennek hatására egy úr megjelent a katolikus plébánián és bejelentette az egyházból való kilépését. Kívánságára a plébános erről még bizonyítványt is állított ki. Amikor az illető úr átvette a bizonyítványt, gúnyosan kérdezte a plébánostól: Mibe kerül ez a kis írás? A lelke üdvébe: válaszolta nyugodtan a plébános. Az úriembernek szemmel láthatóan elment a kedve a gúnyolódástól.

A rádió május 31-én d. u. 3-kor «Májusi áhítat a pálosok Sziklatemplomában» címmel közvetítést adott májusi litániánkról, a közvetítést Pusztai Sándor vezette hangulatosan.

Anna királyi hercegasszony védnöksége alatt álló Katolikus Egyetemi és Főiskolai Nőhallgatók Lisieuxi Szent Teréz Kollégiumának közgyűlését május 31-én nyitotta meg ünnepélyesen a Fenség,

melyen a különböző szakosztályok beszámolóit után P. Gyéressy Ágoston O. S. P. tartott ünnepi beszédet Kis Szent Teréz örök tanításáról.

Papszenteléseink: Virág Ferenc pécsi megyéspüspök június 3-án alszerpappá, 19-én szerpappá és 20-án miséző pappá szentelte Bihar Tádé örök fogadalmas kispap testvérünket, aki 24-én, Úrnapján tartotta Szikla templomunkban ünnepélyes primiciáját.

Pünkösöd napján nagy búcsú volt Pálósszentkúton, az idén még többen zarándokoltak el buzgó magyarok az Alföld e kedvelt kegyhelyére, hogy imádságaikkal és vezekléseikkel engezteljék az Urat a háború véres pusztításaiért. Az ünnepi nagymisét a két ünnepen P. Besnyő Gyula O. S. P. h. tartományfőnök tartotta, a szentbeszédet pedig Dr. Szomor Béla és P. Vezér Ferenc O. S. P. hitszónok. Budapesti Sziklatemplomunkban az ünnepi litániákon Pusztai Sándor és Ruppert István prédikáltak hatalmas tömegeknek.

A Székesfőváros és a Kútvolgy-Virányos Egyesület áldozatkészségéből a már kissé elhanyagolt Báthory-barlang szépen rendbehozva várta június 27-én a tábort misére feltűnő számban gyülekezőket, az oltárt a remetekertvárosi hívek segítségével a Szociális Testvérek ékesítették fel izlésesen.

Jótevőink: 50 P: Rapaich-Rodigerné; 10 P: dr. Lellei Jánosné, Szolnok és D. L. Sopron. — Felülfizettek «A fehér barát»: 8 P: báró Jovisch Antalné, Óbecse; 5 P: Simon Ágota (Pécs), Lakatos Aranka (Bp.), Kertész Ilona (Marosvásárhely), Kőszeghy Géza (Bp.). — Élelmiszert adtak: dr. Schandl Károlyné, dr. Szandtner Pálné, dr. Mészáros Ivánné, kozmatelki Csath Béla, Kupor Béla, Vigh Gyula, Teszár Magda, Krapka Andrásné. Isten fizesse meg!

Halottaink: Georg von Sachsen S. J., gróf Széchenyi Bertalan, P. Napholcz Pál S. J., Schandl Ilona, Laposy Árpád, Fridrich Lajos, Rysavy József, Kőváry Sándorné, dr. Saád Henrik S. O. Cist., Szabó Judit Franciska, dr. Smoczer Nándorné lelki üdvéért, aki Csepellényi György pálos vértanunk boldoggáavatásáért annyit járadozott, az engeztelő szentmiseáldozatot budapesti, pécsi és pálósszentkúti kolostorainkban bemutattuk. Ujváry Kamilla a «Pro Ecclesia et Pontifice» pápai érdemjellel kitüntetve, pécsi templomunk nagy jótevője, most már megírhatjuk, mert életében nem volt szabad, hogy «Jézus Nevében» 7000 P-t adott a templom építésére... Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békében. Amen.

Temel M. Amata O. P. Szent Domonkosrendi nővér: Gyöngy a kagyló ölében. (Árpádházi Boldog Margit a Domonkos-rendben.)

A poétikus csengésű elnevezés alatt, rendkívül érdekes, újszerű a Szent Domonkosrend lelkét feltáró tanulmány jelent meg.

A szép könyv hasábjain megelevenednek a Szent Domonkos-rend magasztos eszméi által kitermelt «emberi gyöngyszemek», mert a költői lelkületű szerző, — eredeti felfogásban, — a rendet gyöngytermő kagylóként állítja be. A szentek valóban káprázatos gyöngysorában, egyik legragyogóbb gyöngyszem a mi Árpádházi Szent Margitunk, aki iránt minden magyar hét évszázadon át, megőrizte hódoló szeretetét és tiszteletét. E lélekbe gyökerezett szeretetről igen találóan jegyezte meg Rexa Dezső: «Margitsziget» című szép munkájában, hogy «Boldog Margit valóban a hitélet boldogjai között a legboldogabb lehet. Őt rajongó hithű nemzete kanonizálta, ő az egyetlen szent, akit a hívők hite és szeretete emelt a legtiszteltebbek közé». Az előttünk fekvő könyv, a lilimos királyleány költői alakját, áldozatos életének minden fázisában, az alázatosság és szeretet példaképeként állítja előtérbe, megkapó színekkel világítva meg hit-, ima- és apostoli életének minden mozzanatát. Magának a rendalapítónak emberentúli alakja is, plasztikusan domborodik ki a mesterileg csiszolt drágagyöngyök közül és mellette és körülötte, a glóriás nevek díszes sokasága bizonyítja a rend isteni elhivatottságát.

Az illusztris író alapos tudással és szerető ügybuzgósággal írt munkájához, a legkiválóbb forrásmunkák egész tárházát dolgozta fel és értékes könyvét, a magyar nemzet lilimoslelkű áldozatának, az Árpádház gyöngyének ajánlja. Könyve előszavában megjegyzi, hogy munkáját elsősorban a kolostorok lakóinak szánta, de mert az erkölcsélet a szerzetesélet következetes kiépítése — csak a különleges cél és eszköz egyéni, — továbbá, mert az evangéliumi igazságok tökéletesebb megvalósítása, azért nyugodtan ajánlja művét lelkieket élő világiaknak is. Nem minden követhető ugyan, amit sorai a szentek életéből — Boldog Margitéből is — felölelnek, ahogy nem mindenki viselhet fátyolt avagy tonzurát, de minden kereszténynek módjában áll, saját életkörülményeiben megvalósítani Szent Domonkosnak minden kor- és életviszonyhoz alkalmazkodó szellemét, mely naggyá nevelte Boldog Margitot és tulajdonképpen magának az Egyháznak szelleme. Sőt — szerintünk — éppen az intelligens laikus olvasónak van égetően szüksége az effajta lelki olvasmányra, hisz a munka robotja nem engedi mélyebb teológiai tanulmányokba merülni, noha sokszor érzi lelki szükségét, hogy közelebb kerüljön Egyházunk kimagasló szentjeihez és hogy azok nevei ne csendüljenek semmitmondóan fülébe, hanem akiket ismerni és szeretni akar, sőt — gyenge erejéhez mérten — példaként követni szeretne. És egyháza fényalakjai életét és működését megismerve, talán ez a borús világ sem tűnik többé oly gyászszínűnek.

A valóban értékes és kiállításban is nagyon tetszetős könyv a Szalézi Művek kiadásában látott napvilágot.

Péchy Viola.